

Maksimalrente, som nu en Gang er bestemt i Loven, men det bøder saa Laangiveren paa ved Kravet om Provision, som det finder sit Udtryk; hvor Laan ydes gennem Kasseobligationer, i disses Kurs. Derfor er det en fuldkommen Misforstaaelse, at man gennem en Lovgivning af den Art kan skaffe Laantagere, der yder Pant i fast Ejendom, gunstigere Vilkaar, end Pengemarkedet frembyder, thi for Penge som Vare gælder det samme som for alle andre Varer: at Varereligheden er bestemmende for Prisen; Tilbudets og Efterspørgselsens Lov er til syvende og sidst ogsaa her den afgørende.

Imidlertid, dette Lovforslag har Folketingsudvalget beskæftiget sig med gennem disse Maaneder, og foranlediget af den, om jeg saa maa sige, populære Frygt, som man har indgydt visse Befolkningslag med Hensyn til Konsekvenserne af Lovforslagets Vedtagelse, har Udvalget, om end der var et Flertal, som erkendte det urimelige i de fremkomne Betæneligheder, dog ønsket at blive staaende ved den hidtil gældende Ordning, hvorved Laansøgere altsaa ikke fritages for det Besvær og den Udgift, som de hidtil har maattet paatage sig, men vedvarende skal paatage sig det, uanset at man rent automatisk yder de Bevillinger, som de paagældende altsaa fremdeles skal andrage om. Men Udvalget har dog været enigt med mig om, at man i hvert Fald burde udtage den paagældende Bestemmelse af Boligloven; man benyttede Lejligheden ved Boliglovens Behandling til at give Plads for denne Bestemmelse, der altsaa kun paa en vis anstrengt Maade har fundet sin nuværende Plads. Man har nu ment, at den hidtil gældende Ordning bør finde Udtryk i en særlig Lov, men i øvrigt forblive under den Form, hvorunder man hidtil har praktiseret Bestemmelserne i § 45 i Boligloven af 1921. Lovforslaget gaar altsaa ganske simpelt ud paa, at Bestemmelserne i de citerede Love af 1855 og 1912, „hvorefter der ikke kan gives Bevilling til at svare højere Rente end 6 pCt. p. a. af Laan mod Sikkerhed i fast Ejendom, kan fraviges ved Dispensation meddelt af Indenrigsministeren, saaledes at Dispensationen gives for Laanets Løbetid.“ Men nogen Fritagelse for Ansøgningspligt eller andre Lettelse for den laansøgende, som man har tilsigtet, indføres ikke. Lovforslaget dækker altsaa ikke det, der var den flere Gange nævnte Kommissions Hensigt og tillige Formaålet med Lovforsla-

get, som det oprindeligt var udformet. Men det foreliggende Lovforslag fjerner altsaa i hvert Fald de paagældende Bestemmelser fra Boliglovgivningen, saa at de optræder som en selvstændig Lov; og dette maa jeg i hvert Fald anse for en Fordel. Og da det foreslaas, at Lovens Gyldighed skal udløbe med Udgangen af 1928, da der altsaa ret snart vil blive Lejlighed til paa ny at optage dette Spørgsmaal til Behandling, og da det maaske tør haabes — om end Haabet jo kan blive forfængeligt —, at der i den Tid maa opstaa en klarere Forstaaelse af denne Sag baade i den høje Rigsdag og ude i Befolkningen end den, der hidtil har vist sig, skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvillie og til Vedtagelse.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Formanden: Der er ikke mere paa Dagsordenen.

Tingets næste Møde afholdes i Morgen Kl. 1½ med følgende Dagsorden:

1) *Valg af 15 Medlemmer til et Udvalg angaaende:*

Forslag til Lov om Ændring i Lov af 20. December 1924 om Omsætningsafgift af Motorkøretøjer.

2) *Tredie Behandling af:*

Forslag til Lov om Begunstigelser for Driftslaaneforeninger for mindre Jordbrugere paa Færøerne.

3) *Tredie Behandling af:*

Forslag til Lov om Ændringer i Lov om Folkekirkens Lønningsvæsen udenfor København og Frederiksberg m. m. af 30. Juni 1922.

4) *Tredie Behandling af:*

Forslag til Lov om Folkekirkens Lønningsvæsen i København og paa Frederiksberg.

5) *Anden Behandling af:*

Forslag til Lov om Dækningsafgift til Sogne- og Amtskommuner.